

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobců: **a) M. K. a b) B. K.**, oba zast. JUDr. Janem Bujnochem, advokátem se sídlem Polanecká 77/22, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 12. 2011, č. j. 58 A 63/2010 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný k odvolání žalobců rozhodnutím ze dne 20. 9. 2010, č. j. MSK 127194/2010, sp. zn. ŽPZ/37386/2010/Pie, změnil rozhodnutí vodoprávního úřadu, Magistrátu města Ostravy, ze dne 17. 5. 2010, č. SMO/131560/10/OŽP/Bl, sp. zn. OŽP/6705/09/Ja, jímž byli žalobci uznáni vinnými, že neoprávněně vypouštěli odpadní vody z domu č. p. 596 v obci V. do kanalizace pro veřejnou potřebu bez uzavřené písemné smlouvy o odvádění odpadních vod. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil v tom smyslu, že upřesnil, že žalobci se popisovaného jednání dopouštěli v době nejméně od 19. 9. 2007 do 27. 1. 2010 a ve zbytku předmětné rozhodnutí potvrdil. Každý z žalobců tak podle správních orgánů spáchal přestupek podle § 32 odst. 4 písm. d) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), za což byla každému z žalobců uložena pokuta ve výši 1000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení o přestupcích paušální částkou 1000 Kč.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 5. 12. 2011, č. j. 58 A 63/2010 - 23, zamítl.

Krajský soud se v rozsudku předně zabýval vymezením pojmu kanalizace, jak vyplývá z § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích, přičemž dospěl k závěru, že ve smyslu citovaného ustanovení je třeba za kanalizaci považovat rovněž jednotlivé kanalizační stoky. V návaznosti na § 1 písm. e) vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích) (dále jen „vyhláška č. 428/2001 Sb.“) je třeba potrubí k odvádění odpadních vod považovat za kanalizační stoku, a tedy i za kanalizaci (krajský soud uvedl, že se nezabýval kvantitativními hledisky vymezení kanalizací dle § 1 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť k těmto otázkám žádný žalobní bod nesměřoval). Jelikož žalobci nezpochybňovali, že jejich dům je napojen na potrubí, kterým jsou z jejich domu odváděny odpadní vody, dospěl krajský soud k závěru, že žalobci vypouštějí odpadní vodu do kanalizace.

Podle § 32 odst. 4 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích se fyzická osoba jako odběratel dopustí přestupku tím, že neoprávněně vypouští odpadní vody do kanalizace, přičemž dle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích je neoprávněným vypouštěním odpadních vod do kanalizace vypouštění bez uzavřené písemné smlouvy o odvádění odpadních vod. Pro posouzení, zda je naplněna skutková přestupku podle § 32 odst. 4 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, je rozhodné toliko to, zda dochází k vypouštění odpadních vod do kanalizace a zda je dána existence písemné smlouvy o odvádění odpadních vod. Jelikož žalobci odpadní vody do kanalizace vypouštěli a mezi účastníky řízení nebylo sporné, že s vlastníkem či provozovatelem kanalizace neuzavřeli žádnou písemnou smlouvu o vypouštění odpadních vod, byla skutková podstata předmětného přestupku v posuzovaném případě naplněna.

S příslušnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal, když uvedl, že předmětné potrubí pokládal za „kanalizaci“. V žalobou napadeném rozhodnutí totiž uvedl, že v obci se nachází kanalizace pro veřejnou potřebu pod názvem „Kanalizační síť obce V.“, jejíž provozování bylo povoleno rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 15. 9. 2005, sp. zn. 23400/2005/ŽPZ/Tom/0002, kdy z tohoto spisu vyplývá, že součástí této kanalizační sítě je i kanalizace na ul. Větrná; tato kanalizace je též vyznačena v přehledné části kanalizačního řádu schváleného obcí vodoprávním úřadem dne 19. 7. 2007 pod č. j. 1250/07/VH. Samo uvedené povolení však nebylo ve věci rozhodné, rozhodnou byla skutečnost, že předmětné potrubí bylo kanalizací ve smyslu zákona o vodovodech a kanalizacích.

Za zcela nepodstatné pro posouzení naplnění skutkové podstaty (formální stránky) přestupku považoval krajský soud žalobní body týkající se následujících tvrzení: a) provozovatel kanalizace nedoplnil návrh smlouvy tak, aby byla po právu a ani nepředložil doklad o vlastnictví kanalizace; b) smlouvu žalobci neuzavřeli, neboť je po nich požadována platba stočného, ačkoli odpadní vody nejsou řádně čištěny či zneškodňovány; c) žalobcům nebyl předložen kanalizační řád.

Tyto žalobní body však krajský soud hodnotil z hlediska posouzení, zda byla naplněna materiální stránka přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o

pokračování

přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). K tomu krajský soud uvedl, že žalobci se dopouštěli vytýkaného odvádění odpadních vod do kanalizační stoky po dobu delší než dva roky, přičemž v průběhu správního řízení i v žalobě sami uváděli, že tak činí ještě déle. Z obsahu správního spisu a průběhu správního řízení nelze dovodit jakoukoli snahu po nápravě. Případné nedostatky v návrhu smlouvy o odvádění odpadních vod tak nemohou mít vliv na závěr, že jednání žalobců porušilo zájem společnosti na zodpovědnosti původce odpadních vod za jejich řádné odvedení zákonem předepsaným způsobem, který je důsledkem obecného zájmu společnosti na ochraně životního prostředí. Eventuální porušení povinností vlastníka či provozovatele kanalizace (zakončení kanalizace vývodem do vodního toku) nemůže mít žádný vliv na posouzení porušení povinností, které jsou stanoveny žalobcům jako vlastníkům domu. Námitka nenaplnění materiální stránky přestupku tudíž není důvodná.

Žalobci dále namítali, že navrhovali předložení důkazů, na což vodoprávní orgány nereagovaly. Tento žalobní bod považoval krajský soud za natolik obecně formulovaný, že jej nebyl schopen přezkoumat; žalobci neuvedli, jaké konkrétní důkazy nebyly i přes jejich návrh provedeny a jaký vliv mělo toto neprovedení důkazů na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobci taktéž nebyli kráceni na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a žalovaný neodkazoval na jiné důkazy, než které byly ve správním řízení provedeny; obsahem správního spisu totiž nejsou jiné podklady, než se kterými byl žalobce b) seznámen dne 9. 7. 2009 po doručení výzvy ze dne 16. 6. 2009. Tato výzva byla doručena i žalobkyni a), která k seznámení se s podklady rozhodnutí zmocnila žalobce b). Pokud však žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na vlastní spis sp. zn. 23400/2005/ŽPZ/Tom a na rozhodnutí vodoprávního úřadu o schválení kanalizačního řádu, jedná se zjevně o skutečnosti známé žalovanému z jeho úřední činnosti. Takové skutečnosti mohou být podkladem rozhodnutí, avšak vlastní znalost těchto skutečností nezavazuje správní orgány povinnosti dát účastníkovi možnost se s nimi seznámit jako s jakýmikoli jinými podklady rozhodnutí. Žalovaný tudíž pochybil, nedal-li žalobcům možnost se s těmito podklady rozhodnutí seznámit, ač je užil pro odůvodnění svého rozhodnutí. Tato vada řízení však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, jelikož existence rozhodnutí o povolení kanalizační sítě a existence schváleného kanalizačního řádu byly soudem shledány pro rozhodnutí ve věci bezvýznamnými. Krajský soud tak uzavřel, že porušení práva žalobců seznámit se s těmito podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto toto pochybení žalovaného není důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí.

Žalobci (stěžovatelé) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelé namítají, že krajský soud neuvedl, na základě jakých odborných úvah a definic považuje rouru v zemi, která končí po cca 30 m v lese v blízkosti domu stěžovatelů, za kanalizaci pro veřejnou potřebu. Krajský soud např. ignoroval § 12 zákona o vodovodech a kanalizacích, který teprve definuje vlastnosti kanalizace pro veřejnou potřebu. Kanalizační stoku taktéž není možné, jak to činí krajský soud, považovat za kanalizaci; tou je ve smyslu § 2 zákona o vodovodech a kanalizacích pouze provozně samostatný soubor staveb a zařízení.

Napojení domu stěžovatelů je přitom v souladu s kolaudačním rozhodnutím. Zákon o vodovodech a kanalizacích, který měli porušit, je taktéž účinný až od 1. 1. 2002, přičemž v souvislosti s tím upozornili stěžovatelé na příslušná ustanovení zákona č. 76/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 76/2006 Sb.“). Nadto povinnost uzavřít smlouvu o odvádění odpadních vod je uložena vlastníku či provozovateli kanalizace. Nemovitost stěžovatelů byla napojena již před účinností zákona o vodovodech a kanalizacích, a proto dle tohoto zákona nemohla být smlouva uzavřena před vypouštěním odpadních vod.

Stěžovatelé dále uvedli, že se krajský soud nevypořádal se skutečností, že obcí V. předložený návrh smlouvy o odvádění odpadních vod vykazoval věcné a právní vady (kanalizační řád, na který návrh odkazoval a který měla obec za úplaty poskytnout, byl schválen až v roce 2010; rovněž chyběl doklad o vlastnictví kanalizace či oprávnění k jejímu provozování). Krajský soud se také nevypořádal s otázkou, z jakého důvodu nebyla předmětná smlouva uzavřena a zda návrh smlouvy byl v souladu se zákonem, nezabýval se požadavky stěžovatelů na odstranění těchto nedostatků a vůlí stěžovatelů smlouvu uzavřít, až budou vytýkané vady návrhu smlouvy odstraněny.

Nelze také souhlasit s názorem krajského soudu, že existence rozhodnutí o povolení kanalizační sítě, existence kanalizačního řádu a údajné schválení jeho přehledné části rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 1250/07/VH, nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Jedná se totiž o dokumenty bránící řádnému uzavření smlouvy, přičemž o jejich existenci nevěděl ani vodoprávní úřad. V tomto směru jsou i pochybnosti o úplnosti správního spisu. Krajský soud zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností, pokud se s příslušnými podklady neseznámil. Nepřezkoumatelnost je dána i neurčitostí rozsudku krajského soudu, neboť soud neuvádí, dle kterých předpisů je občan povinen při uzavírání smluv předkládat doklady o vlastnictví příslušných objektů.

Taktéž je třeba pamatovat na rozdíl mezi právem na stočné a poskytnutím služby, za kterou se stočné platí (odvádění a čištění odpadních vod). Z hlediska zákona o vodovodech a kanalizacích tak pro naplnění skutkové podstaty přestupku považují stěžovatelé za rozhodující i další okolnosti mimo těch, které za rozhodné považoval krajský soud. Stěžovatelé se tak ptají, proč se právo uplatňuje pouze proti občanovi, a nikoli proti obci V., která ohledně odvádění a čištění odpadních vod své povinnosti nedodrжуje. Za těchto okolností je také pochybný závěr krajského soudu o naplnění materiální stránky přestupku stěžovateli (porušení zájmu společnosti na ochraně životního prostředí), když není bráno v potaz, zda tento zájem neporušuje i vlastník (provozovatel) kanalizace. Krajský soud tak dle stěžovatelů věc neposoudil komplexně.

S uvedeným souvisí rovněž skutečnost, že o vyznačení předmětné kanalizace v přehledné části kanalizačního řádu schválené vodoprávním úřadem dne 19. 7. 2007 pod č. j. 1250/07/VH tento úřad ani nevěděl. Není zřejmé, ve které části ulice Větrná se měla „tzv. kanalizace“ nacházet a kde byla nahrazena v roce 2010 novou kanalizací, přičemž kanalizační řád nebyl obcí V. stěžovatelům nikdy předložen. Předložení důkazů v tomto směru krajský soud odmítl při ústním jednání dne 5. 12. 2011. V žalobě rovněž bylo jasné uvedeno, jaké důkazy nebyly ve správním řízení provedeny. Kdyby byly tyto důkazy provedeny, byla by příslušná smlouva dávno uzavřena a předešlo by se soudnímu řízení.

pokračování

Stěžovatelé jsou tak názoru, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu a obsah správního spisu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Žalovaný dodal, že irelevantním byl odkaz stěžovatelů na ustanovení zákona č. 76/2006 Sb., jakož i tvrzení o vadách návrhu smlouvy o odvádění odpadních vod. Krajský soud správně vymezil rozhodné skutečnosti případu tak, že stěžovatelé bez uzavřené smlouvy neoprávněně vypouštěli odpadní vody do kanalizace. To ostatně potvrzovala i vyjádření stěžovatele b) v průběhu správního řízení; námitky stěžovatelů týkající se vybudování nové kanalizace a s tím spojené schválení kanalizačního řádu v roce 2010 nic nemění na neoprávněném vypouštění odpadních vod do původní kanalizace. Kanalizační řád je ostatně k nahlédnutí na Obecním úřadu ve V. Stěžovateli tvrzené eventuální porušení zákona ze strany obce V. pak není relevantní z hlediska posouzení protiprávnosti jednání stěžovatelů, ale je případně důvodem pro zahájení samostatného řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobami oprávněnými, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle § 32 odst. 4 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích se fyzická osoba jako odběratel dopustí přestupku tím, že ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích neoprávněně vypouští odpadní vody do kanalizace. Dle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích se neoprávněným vypouštěním odpadních vod do kanalizace rozumí vypouštění bez uzavřené písemné smlouvy o odvádění odpadních vod. Za takto vymezených podmínek lze plně souhlasit s krajským soudem, že pro posouzení otázky, zda je naplněna skutková podstata přestupku dle § 32 odst. 4 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích, jsou relevantní pouze skutečnosti spočívající a) ve vypouštění odpadních vod do kanalizace a b) v neuzavření písemné smlouvy o odvádění odpadních vod. Odpadní vody přitom musí být odváděny do kanalizace, jak tento pojem chápe zákon o vodovodech a kanalizacích.

Jak konstatoval již krajský soud, stěžovatelé v průběhu správního řízení nikterak nezpochybňovali, že jejich dům je napojen na potrubí, kterým jsou z jejich domu odváděny odpadní vody. Jak stěžovatel b) uvedl při ústním jednání o přestupku dle § 74 zákona o přestupcích, zachyceném v protokolu z tohoto jednání ze dne 24. 4. 2009, č. j. OŽP/6636/09/Ja/3, odpadní vody z nemovitosti č. p. 596 na ulici N. O. jsou po předčištění v biologickém septiku dále vypouštěny do kanalizace pro veřejnou potřebu ve správě obce V. Stěžovatel b) zároveň dodal, že smlouva o odvádění odpadních vod nebyla uzavřena, neboť kanalizace neodpovídá stavu vyžadovanému § 12 zákona o vodovodech a kanalizacích a není schopna odvádět odpadní vody. Při uvedeném jednání zastupoval stěžovatel b) na základě plné moci i stěžovatelku a).

Stěžovatelé tak sami potvrdili, že vypouštějí odpadní vody do kanalizace pro veřejnou potřebu, a to bez uzavřené písemné smlouvy. Kanalizační stoku, do které stěžovatelé odpadní vody vypouštěli, bylo v daném případě třeba považovat za součást kanalizace ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť splňovala definiční znaky blíže vymezené v § 1 písm. e) vyhlášky č. 428/2001 Sb., podle něhož se kanalizační stokou rozumí potrubí nebo jiná konstrukce k odvádění odpadních nebo povrchových vod vzniklých odtokem srážkových vod. Nelze přitom pominout ani skutečnost, byť ji krajský soud nepovažoval ve věci za rozhodnou, že v obci V. se v rozhodné době nacházela kanalizace pro veřejnou potřebu pod názvem „Kanalizační síť obce V.“, jejíž provozování bylo povoleno rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 15. 9. 2005, č. j. 23400/2005/ŽPZ/Tom/0002 (tato kanalizace byla postupně nahrazována novou kanalizací, resp. novými kanalizačními stokami na základě rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 9. 2. 2009, sp. zn. OŽP/19228/08/Vo/9). Tento dokument přitom je součástí spisu vodoprávního úřadu, stejně jako grafické vyznačení této kanalizace. S těmito dokumenty, z nichž vyplývá, že stěžovateli využívaná stoka je součástí širšího a komplexnějšího kanalizačního systému, se stěžovatelé měli možnost seznámit a vyjádřit se k nim, viz sdělení vodoprávního úřadu ze dne 16. 6. 2009, zn. OŽP/6705/09/Ja/Bl/5 a protokol o nahlížení do spisu ze dne 9. 7. 2009.

Na základě uvedeného tedy nelze souhlasit s několika souvisejícími námitkami stěžovatelů. Skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, měla, v rozporu s tvrzením stěžovatelů, oporu ve spisech. Krajský soud v mezích žalobních námitek a na základě takto zjištěného skutkového stavu, který ze správního spisu vyplýval, nebyl povinen uvádět nějaké další „odborné úvahy a definice“ týkající se předmětné kanalizace, a to zejména za situace, kdy pojem kanalizační stoky jako součásti kanalizace vyplýval z § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích ve spojení s § 1 písm. e) vyhlášky č. 428/2001 Sb., přičemž stěžovateli využívanou kanalizační stoku nebylo možné považovat za izolovanou „rouru“, ale za součást širšího systému k odvádění odpadních vod.

Zcela irelevantní je pak argumentace stěžovatelů dovolávající se „komplexního“ posouzení věci, spočívající v hodnocení údajných nedostatků návrhu na uzavření smlouvy o odvádění odpadních vod, popř. jiných tvrzených pochybení obce V. Tato argumentace nemá, jak již uvedl krajský soud, žádný význam pro posouzení otázky naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku; je třeba zopakovat, že v tomto směru bylo rozhodné pouze to, že stěžovatelé odváděli odpadní vody do kanalizace bez uzavřené písemné smlouvy, přičemž k důvodům, proč smlouvu neuzavřeli, nebylo možno přihlížet. V tomto ohledu tak nebylo třeba ani doplňovat dokazování. Své závěry krajský soud řádně odůvodnil, a nelze tedy jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný.

K tomu je možné doplnit, že krajský soud rovněž správně posoudil otázku naplnění materiální stránky předmětného přestupku. Zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, publikovaném pod č. 2011/2010 Sb. NSS, uvedl, že *„obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. (...) Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem*

pokračování

společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“. Jak zdejší soud v citovaném rozsudku dále konstatoval, „*okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka.*“ Takové okolnosti však stěžovatelé neuvedli.

Relevanci totiž s ohledem na citovanou judikaturu nelze přiznat ani emotivně formulovaným argumentům stěžovatelů, že se právo uplatňuje pouze proti občanovi, a nikoli proti obci V., která ohledně odvádění a čištění odpadních vod nedodržuje své povinnosti. Tímto tvrzením stěžovatelé reagovali na odůvodnění krajského soudu, podle něhož vytýkané jednání stěžovatelů porušilo zájem společnosti na zodpovědnosti původce odpadních vod za jejich řádné odvedení zákonem předepsaným způsobem, který je důsledkem obecného zájmu společnosti na ochraně životního prostředí (a na řádném fungování veřejného systému odvádění odpadních vod – pozn. NSS), přičemž případné porušení povinností vlastníka nebo provozovatele kanalizace nemá vliv na posouzení porušení povinností, které jsou uloženy stěžovatelům jakožto vlastníkům domu. Lze jen souhlasit s vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti, že uvedený závěr krajského soudu neznamena, že obec zákony dodržovat nemusí, ale jen to, že eventuální protiprávní jednání obce V. není v nynější věci relevantní pro posouzení stěžovateli spáchaného přestupku; tvrzené protiprávní jednání obce zde nemůže představovat důvod pro zbavení stěžovatelů jejich deliktů odpovědnosti, s daným přestupkem nesouvisí a může být, je-li dané tvrzení pravdivé, předmětem zcela samostatného řízení, které je však na nynějším řízení nezávislé. Tento závěr je třeba vztáhnout i na stěžovateli mylně (jakožto podstatu věci) akcentovanou důležitost posouzení toho, zda předmětná kanalizace naplňuje parametry stanovené § 12 zákona o vodovodech a kanalizacích, popř. jaká byla podoba stěžovatelům zaslání návrhu smlouvy o odvádění odpadních vod.

Ani tvrzení stěžovatelů, že napojení jejich domu na kanalizaci proběhlo v souladu s kolaudačním rozhodnutím, nemá vliv na jejich povinnost odvádět odpadní vody do kanalizace pouze na základě písemně uzavřené smlouvy. Ze správního spisu vyplývá, že návrh smlouvy o odvádění odpadních vod byl obcí V. stěžovatelům prokazatelně zaslán. Pokud se stěžovatelé domnívali, že tento návrh smlouvy vykazuje závažné nedostatky, které znemožňují uzavření smluvního vztahu, pak samozřejmě neměli povinnost smlouvu uzavřít; zároveň však nebyli oprávněni, pokud smlouvu neuzavřeli, odpadní vody do kanalizace odvádět.

Argumentace stěžovatelů, že dle § 8 odst. 6 zákona o vodovodech a kanalizacích stíhá povinnost uzavřít písemnou smlouvu o odvádění odpadních vod s odběratelem vlastníka, popř. provozovatele kanalizace, rovněž nemůže z hlediska jim vytýkaného přestupku obstát. Vlastník či provozovatel kanalizace totiž nemůže smlouvu uzavřít jednostranně bez souhlasu odběratele; právě v nynějším případě stěžovatelé nebyli ochotni na návrh smlouvy přistoupit. Jak již bylo řečeno, nebylo jejich povinností smlouvu uzavřít, za takové situace však na druhou stranu ani nebyli oprávněni odvádět odpadní vody do kanalizace.

Rozhodná ve věci není ani stěžovateli zmiňovaná otázka stočného – za likvidaci odpadních vod v podobě jejich odvádění a čištění, případně zneškodňování je zodpovědný vlastník, potažmo provozovatel kanalizace a dle § 8 odst. 14 zákona o vodovodech a kanalizacích právo na stočné vzniká okamžikem vtoku odpadních vod do kanalizace [tedy

bez ohledu na uzavření smlouvy, a to s možností případného přerušení odvádění odpadních vod dle § 9 odst. 6 písm. f) zákona vodovodech a kanalizacích]. Je třeba zopakovat, že možné porušení povinností vlastníka (provozovatele) kanalizace nemá vliv na delikt ní odpovědnost stěžovatelů, ani na jejich povinnost hradit stočné.

Argumentaci odkazem na zákon č. 76/2006 Sb. vznesli stěžovatelé poprvé až v kasační stížnosti, ačkoliv jim nic nebránilo učinit tak již v řízení před krajským soudem. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Předmětnou námitku tak bylo třeba hodnotit jako nepřijatnou.

Ze všech uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. listopadu 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu